

Závěr

Pravidlo podnikatelského úsudku je velice inspirativní doktrínou, která se ze Spojených států amerických rozšířila do řady dalších států. Příčina je přitom jednoduchá. Pravidlo pouze formuluje to, co je na první pohled logické. Jestliže v obchodní společnosti jsou jejím spravováním pověřeni ředitelé, měli by společníci zásadně respektovat jejich rozhodnutí a nepokoušet se ho zpochybnit v rámci soudního řízení. Žádný ředitel nemá křišťálovou kouli a není schopen přesně předvídat budoucí vývoj. Může se pouze pokusit sled budoucích událostí odhadnout a podle toho konat. Každý ředitel se přitom může ve svém úsudku splést a jeho omyl může způsobit společnosti újmu. Nebylo by ani efektivní ani spravedlivé činit ho za tuto škodu vždy odpovědným a požadovat po něm její náhradu. Nutné je ovšem vyjasnit, jaké předpoklady rozhodnutí ředitele musí splňovat, aby se mu dostalo ochrany.

Úvodní kapitola měla za cíl vsadit projednávanou problematiku do širšího rámce. Její zpracování bylo nezbytné, jelikož v dalším textu se na řadě míst operuje s pojmy povinnost péče, loajalita, dobrá víra.

V další části byly popsány dvě základní koncepce pravidla, které se vyvinuly v americkém právu. Jedna z nich předpokládá správnost rozhodnutí a postupu ředitelů, druhá naopak požaduje, aby ředitelé dokazovali, že jednali řádně. Obě tyto koncepce a jejich důsledky jsem popsal a uvedl jsem jejich důsledky, klady a zápory.

Na známých judikátech jsem se pak v kapitole třetí pokusil pravidlo prakticky demonstrovat. V soudních rozhodnutích totiž byly uváděny nejen podmínky, které musí rozhodnutí splňovat, ale byly v nich zmiňovány i důvody, proč si i nešťastná rozhodnutí zaslouží ochranu a proč by se neměla za každé situace dovozovat odpovědnost ředitelů za vzniklou újmu. Těmito dvěma oblastmi (předpoklady aplikace pravidla a důvody, proč chránit i chybný úsudek) jsem se podrobněji zabýval i v následujících dvou kapitolách.

Poslední kapitola se pak opět týkala českého práva. Konkrétně jeho současného stavu a možnosti použití principů vlastního pravidla v českém právu a následně bylo pojednáno i o navrhované právní úpravě. S přijetím nového zákona o obchodních korporacích by totiž pravidlo podnikatelského úsudku mělo být i u nás uzákoněno. Proto jsem se zabýval navrhovaným zněním zákona, jeho možným výkladem a především jeho možnými úskalími.

Celkově lze říci, že se nejedná o typickou diplomovou práci, jelikož z převážné části nepopisuje aktuální legislativu, judikaturu a doktrínu uplatňovanou na území České republiky, a proto se nepokouší přijít s hlubokými analýzami, novými teoriemi či převratnými řešeními. Základním cílem práce bylo zprostředkovat čtenáři seznámení s doktrínou v zahraničí již běžně uplatňovanou. Tato doktrína přitom není chápána jednotně, vyskytuje se v různých podobách a každý autor ji také jinak komentuje. Proto jsem se především pokoušel o co nejpřesnější a nejsrozumitelnější výklad bez toho, abych se někde dopustil faktických chyb. Přitom jsem se samozřejmě nevyhnul tomu, abych na některé věci uvedl i svůj vlastní názor a hodnotil jejich přednosti a nedostatky.

Nezbývá mi proto než věřit, že se mi vytčeného cíle podařilo dosáhnout.